

[Aase Olesen]

bare melder pas. Det synes jeg er alvorligt, og det er så meget mere sørgeligt, som man kunne forvente fra nogle af de partier i hvert fald, at de kunne have lyst til at komme med et bidrag om, hvordan de synes verden burde se ud om 10–20 år ud fra nogle realistiske udgangspunkter.

Jeg skal ikke blande mig i diskussionen med hr. Henrik Toft, men da den også berørte det radikale venstre, vil jeg sige, at der er ingen forskel på de regler, der gælder for børns sygdom og karensdag, fra før den 16. oktober og efter. Det kan hr. Tinning ikke på nogen måde påstå. De, der har haft mulighed for at holde en dag fri, når børnene var syge, kan gøre det fortsat, og de, der ikke havde det, har fortsat mulighed for at forhandle sig til den retting.

Børnefamilierne bliver ligesom alle andre familier – det er jo dér, hr. Henrik Toft naturligvis har ret – ramt af en række andre stramninger, ja, for vi kan ikke lave specielle regler for børnefamilier. Man løb ind i praktiske vanskeligheder, hvis man ligefrem skulle have udvidet forældres ret til at være hjemme. Den eneste forskel – jeg vil godt høre hr. Tinning, om det var det, han tænkte på – kan være, at børnefamilier i dag ikke kan blive hjemme en dag på grund af deres børns sygdom og så komme og fortælle, at det er, fordi de selv var syge. Men jeg går ud fra, at det ikke var det, hr. Tinning tænkte på.

Jeg skal ikke i dag sige ret meget mere. Denne diskussion har været ført før. Jeg har tidligere i dag meldt, at det, det drejer sig om, selvfølgelig er en omstilling og på mange måder en begrænsning af det kæmpeunderskud, vi har i vores statskasse, men vi har tidligere meldt – det skal også være et svar til hr. Henrik Toft – at vi er parat til at diskutere omlægninger af overførselsindkomster, herunder børnetilskud og ungdomsydelse, men vi mener ikke, at det er børnefamilien, der skal holde for, når det drejer sig om besparelser.

Jeg har noteret mig med stor tilfredshed, at finansministeren har sagt, at han er parat til at sætte det ind i en større sammenhæng omkring en skattereform. Fra det radikale venstres side mener vi ikke, man kan gøre noget bedre end at begynde at interessere sig for persontilskud. Det vil simpelt hen være et

fundament for en fornuftig økonomisk børnefamiliepolitik, hvis man vil kalde det det.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Jeg skal holde mig til diskussionen om karensdag og tage de andre ting om børnepolitik mere i almindelighed op i mit senere indlæg.

Fru Aase Olesen har fuldstændig ret. Der er ikke nogen forskel på reglerne. Men fru Aase Olesen har fuldstændig uret, når fru Aase Olesen tror, at det siger noget om virkeligheden. Der var et radikalt medlem af folketinget, fru Lone Dybkjær, der, synes jeg, på en menneskeligt varm og interessant måde beskrev den situation, man f. eks. som enlig mor står i, når man om morgenen er på vej på arbejde og barnet så pludselig siger: Jeg er syg, jeg har det skidt, jeg må blive hjemme. Her tror jeg fru Lone Dybkjær har ret – ja, jeg ved det, og fru Aase Olesen ved det. I den slags tilfælde sker der faktisk det, at vedkommende forældre, den enlige mor eller enlige far – kan blive nødt til at blive hjemme, måske bare er nødt til at tage nogle timer fri for at finde en eller anden pasningsmulighed for barnet, for man må jo ikke sende dem i daginstitution. Eller også sker der det, at man siger til barnet: ti stille, det skal nok gå, så kommer jeg og henter dig tidligt. Og så håber man, at barnet kan være lidt småsygt i institutionen.

Se, det er virkelighedens verden, og virkelighedens verden interesserer os noget mere end de formelle regler. I virkelighedens verden er det sådan, at regeringens indgreb, at venstres indgreb, at også de radikales indgreb har forringet vilkårene for de børnefamilier. Det er blevet sværere, selvfølgelig, fordi man nu står i den overvejelse, at man selv skal betale den første sygedag.

Så kan fru Aase Olesen komme og sige, at det er jo svindel, og det er jo misbrug og sådan noget. Ja, ja, vist er det da ikke hensigten med reglerne, og vist er det da i en eller anden forstand misbrug, det er sandt. Men jeg synes, de radikale skulle holde fast i, som fru Lone Dybkjær i øvrigt tidligere har gjort det også fra denne talerstol, at den slags ting ved vi godt har været meget udbredt, og vi ved, at når man så sætter folk til at betale for den første sygedag, så forringer man vil-